

Γεωργιάδη έπαινος

Του Παναγιώτη Θανασά*

Στη διάρκεια των τελευταίων δεκαετιών, πολλές ήταν οι φορές που Κύπριοι θερμοκέφαλοι προσπάθησαν να παρασύρουν την Ελλάδα στη δημιουργία συνθηκών έντασης, με την προσδοκία ότι ένα ενιαίο "εθνικό μέτωπο" θα δώσει μάθημα στον "τουρκικό επεκτατισμό". Οι εκάστοτε ελληνικές πολιτικές ηγεσίες αντιστάθηκαν στον πειρασμό - και ως πολίτης της Ελληνικής Δημοκρατίας χαιρετίζω αυτήν τη στάση! Η μόνη περίπτωση ενεργού ελληνικής επέμβασης στην Κύπρο ήταν το 1974, με την πυροδότηση του φιτλιού που είχε προετοιμάσει ο κυπριακός ψυχρός εμφύλιος - και με τις γνωστές καταστροφικές συνέπειες.

Τις τελευταίες ημέρες, Κύπριοι θερμοκέφαλοι φαντασιώνονται μια αντίστροφη επέμβαση: η κόρη καλείται να προωθήσει σε βοήθεια της κινδυνευούσης μητρός. Είναι οξύμωρο, αλλά δηλωτικό της γενικής απάμβλυνσης σκέψης και ηθών, πως ειδικά εκείνοι που προ μηνών καθύβριζαν τη μητέρα-πατρίδα επειδή δήθεν υψήρπασε τα ελληνικά παραρτήματα των κυπριακών τραπεζών, τώρα πρωτοστατούν σε εκδηλώσεις συμπαραστάσεως.

Σε αυτό το πλαίσιο, ο υπουργός Οικονομικών κ. Χάρης Γεωργιάδης αποτόλμησε ένα σχόλιο που ξεσήκωσε θύελλα αντιδράσεων: Δεν γνωρίζω, είπε, τι ακριβώς επιδιώκει η Ελλάδα κατά την περίφημη διαπραγμάτευση με την Ευρωπαϊκή Ένωση. Ο γνωστός εομός πολιτικάντηδων, εμπόρων εθνικοφροσύνης και αριστεροδεξιών αναλυτών τον παρέλαβε και τον καθύβρισε σκαιά. Εγώ όμως θα αναφωνήσω: Ο Γεωργιάδης έχει δίκιο! Μέχρι και σήμερα, πρωί Παρασκευής που σύρονται αυτές οι γραμμές, ουδείς έχει ακόμη κατα-

λάβει τι επιδιώκει η Ελλάδα! Το σχόλιο ήταν ακριβές και καίριο. Μα, δικαιούται ένας υπουργός Οικονομικών να κάνει τέτοια πολιτικά σχόλια; Η ένσταση είναι εύλογη. Πιστεύω, όμως, ότι ο Γεωργιάδης δεν ήθελε απλώς να διατυπώσει ένα σχόλιο, αλλά να προβεί σε μια ουσιαστική δήλωση πολιτικής - την οποία θα περιέγραφα ως εξής: Όπως τις προηγούμενες δεκαετίες η κόρη δεν κατάφερε να παρασύρει τη μάνα στον γκρεμό και στην καταστροφή, έτσι και τώρα δεν επιτρέπεται η μάνα να παρασύρει την κόρη.

Ελλάδα και Κύπρος αποτελούν δύο ανεξάρτητα πολιτικά μορφώματα. Ενίοτε έχουν την τάση να παραφέρονται, εκφράζοντας ένα αδούλωτο φρόνημα που πάντα γειώνεται προσκρούοντας στον τοίχο της πραγματικότητας. Η Κύπρος το δοκίμασε με το προ διετίας υπερήφανο "όχι" της Βουλής, υποφέροντας στη συνέχεια από τις συνέπειες. Αυτές τις μέρες, φαίνεται πως έχει έρθει η σειρά της Ελλάδας να κάνει τις δικές της δοκιμές. Η υπεύθυνη ελληνική κυβέρνηση, με τη στήριξη του ελληνικού λαού, ας το πράξει μόνη της. Η Κύπρος έχει δικά της προβλήματα να λύσει. Η αποξένωση των κυπριακών τραπεζών από τα ελληνικά τους παραρτήματα αποδεικνύεται σωτήρια κίνηση. Η απόφαση της μίας χώρας να βαδίσει προς τον γκρεμό, προς ένα νέο Κούγκι ή Ζάλογο, δεν θα συμπαρασύρει αναγκαστικά και την άλλη. Αυτό που εννοούσε ο Γεωργιάδης ήταν: Όταν αποφασίσει η μητέρα πατρίς τι ακριβώς επιθυμεί, θα της συμπαρασταθούμε. Αλλά δεν θα την ακολουθήσουμε στον γκρεμό.

Ως πολίτης της Κυπριακής Δημοκρατίας, χαιρετίζω αυτήν τη στάση.

*Ο Παναγιώτης Θανασάς διδάσκει Φιλοσοφία στο ΑΠΘ και είναι μέλος της δ.ε. του ΑΠΚΥ